

videre kan efterkomme, da det er Noget, der følger af sig selv. Feilen er altsaa her ved rettet.

Sagen sattes under Forhandling.

Finansministeren (Estrup): Undledningen til, at jeg i denne Samling har fremsat et Forslag om Tillæg til Lovene af 9de April 1851 og 20de November 1876 om Invalidforsørgelse, er, at der i de senere Aar fra Domstolenes Side er gjort en Forstaaelse af de herhørende Bestemmelser gjældende, som er i absolut Modstrid med, hvad der fra Administrationens Side er blevet anset som den rette Forstaaelse, og det ikke blot i de senere Aar, men saalænge vi overhovedet have haft Lovbestemmelser om Invalidforsørgelsen. Administrationen er stadig gaaet ud fra, at en Invalidforsørgelse ikke kunde kræves efterbetalt for den Tid, der laa forud for Vedkommendes Anerkjendelse som Invalid, og, som det er bemærket i Mønterbetalingerne, der ledsage det oprindelige Lovforslag, er den første Dom, der har forstaaet de gjældende Bestemmelser paa anden Maade, en Højesteretsdom fra 1886. Ved denne Dom, der undertjendte en Overrettsdom, blev der tilkjendt vedkommende Invalid Efterbetaling for et langt Tidsrum og med et ikke ganske ubetydeligt Beløb, henved 6,000 Kr. I dette Tilfælde havde imidlertid Vedkommende gjentagne Gange meldt sig som Invalid, efterat hans Svagthed var begyndt, og ved Dommen blev der tilkjendt ham ikke blot den fremtidige Invalidforsørgelse, men ogsaa Efterbetaling af Invalidforsørgelsen for den Tid, hvortil han ikke havde nydt den. Senere, nemlig i 1888, fik vi en Højesteretsdom, ved hvilken der blev tilkjendt en Invalid en Forsørgelse for en Tid forud for hans tidligere Andragende, men dette Tilfælde var af en særlig Bestaffenhed, idet det her dreiede sig om, hvorvidt en Invalidforsørgelse skulde indruges, naar Vedkommende havde opnaaet en Løn med et større Beløb i en anden Statstjeneste. Vi tabte Sagen, fordi Vedkommende var anset som Præst, og hans Løn som saadan ikke blev anset som en af Staten umiddelbart udredet Løn, og der blev altsaa ved Siden af Præstelønnen tilkjendt ham tidligere Invalidforsørgelse, og det fra den Tid, hvorfra han skulde have haft den. Senere endnu — det var i April 1888 — fik vi en Overrettsdom for, at en Invalid skulde have efterbetalt Forsørgelse fra et Tidspunkt, der laa forud for, at han nogenstinde havde meldt sig som Invalid. Denne Sag er indanket for Højesteret, men endnu

ikke afgjort. Men dersom det skulde vedblive at man skulde blive nødt til at efterbetale Invalidforsørgelse endog saa forud for, at man nogenstinde her anet, at der eksisterede et Invalidespørgsmaal for vedkommende Person, forud for at han nogenstinde havde andraget derom, vilde Administrationen blive nødt til at gaa bort fra sin, jeg vil sige meget milde Bedømmelse ved Skønnet over, om overhovedet en, der paastaar at være Invalid, kan anerkjendes for at være en saadan. Thi saa meget er ganske klart, at naar Manden fra Administrationens Side var anerkjendt som Invalid og som en meget tvivlsom Invalid, vilde han efter den Forstaaelse, som Domstolene have gjort gjældende, dog efterat han var anerkjendt kunne komme og kræve Efterbetaling for de 10—20—30 Aar, der laa imellem, at han havde opdaget sin Svagthed, og at han var bleven anerkjendt som Invalid, hvad der altsaa vil medføre betydelige Udgifter for Statskassen, og hvad der i mine Tanker vil gjøre det ganske usvarligt for Administrationen, at anerkjende en Mand som Invalid undtagen i Tilfælde, hvor det var rent og klart, at Vedkommende var det. Grunden til, at Forslaget af mig er fremsat, var altsaa nærmest den, at jeg ønskede at kunne vedblive med den samme milde Bedømmelse af Invalidforholdene, som har været gjort gjældende nu i en Række af Aar. Det er jo allerede længe siden, at man er fraveget det Oprindelige, kun at anerkjende som Invalid den, som kan føre juridisk Bevis for, at han er det. Det er meget længe siden, og man er efterhaanden kommen saa langt bort fra denne Betragtningssmaade, at man nu anerkjender Rettighed til Invalidforsørgelse i Tilfælde, hvor der kun kan siges at være en Sandsynlighed tilstede for, at Staden, som Vedkommende nu lider af, i Virkeligheden hidrører fra den af ham i sin Tid udførte militære Tjeneste. Forslaget, saaledes som det blev fremsat af mig i det andet Thing, gik ud paa følgende Tilføielse til de gjældende Bestemmelser. For det Første, at en Udkomst til Invalidforsørgelse kun kunde regnes fra den Tid, da Vedkommende havde indgivet Andragende. For det Andet, at forsaavidt han ikke var tilfreds med den Afgjørelse, der havde fundet Sted fra Administrationens Side, skulde han ved Domstolene paalagge det inden en vis Tid, efterat Andragendet var indgivet, eller saaledes, som det nu lyder, efterat han havde faaet Svar paa sit Andragende. Endvidere, at Betalingen af Forsørgelsen som Regel skulde gives af Administrationen fra Andragendets Indleverelse; men hvor man fandt særlige Om-